

Ett fantastiskt färgspel sköljer över hela föreställningen.

P-Floyd värdar arvet efter giganterna. Med glans.

Murar byggs. Men de kan också rämma.

P-Floyd med rätt Wall-känsla

ARTIST
The Wall - A Pink Floyd Tribute
Slaghuset Malmö 28/5

Glänsande. / The Wall är en milstolpe i rockmusikens värld. Det krävs gott självförtroende för att ge sig på och tolka detta maffiga och komplexa verk.

Det har P-Floyd från Dalarna. Och de klarar uppgiften med glans.

Jag måste erkänna att jag hade mina dubier innan jag bänkade mig på Slaghus-teatern i torsdags kväll. Hur skall man kunna trycka in mur och allt på denna förhållandevis lilla

scen? Och ge den fantastiska originalmusiken full rättvisa.

Farhågorna kom på skam direkt. Och när jag vacklade ut i natten efter två och en halv timmes föreställning hade jag bara ett ord på läpparna: lysande!

P-Floyd värdar arvet efter Pink Floyd. Två gånger tidigare har de satt upp The Wall och under mellantiden de senaste tio åren har de spelat annat ur den pinkfloydiska repertoaren.

I kännarkretsar har P-Floyd blivit ett aktat namn och folk vallfärdar från hela Europa till ladan i Skog utanför Falun, där det hålls Pink Floyd-sessions varje sommar. Att gruppen drar folk förstår man efter konserten på Slaghuset.

Det är en formidabel samling musiker. Och de kan sin Pink Floyd utan och innan. Fast det är inte The Wall rakt av de bjuder på, utan en egen förbättrad och något förlängd version som smälter samman skivan, livekonserten och filmen till en totalmix.

Det är multimedia i all sin prakt med ljud, ljus och film i en härlig kombination. Musiken ligger så nära originalet som tänkas kan. Det är nästan kusligt hur välspelad det är.

Kapellmästaren Janne Stumsner är en fingerfärdig fena på sin gitarr. Hans solon står inte Dave Gilmours efter, speciellt inte i Comfortably numb. Där sjunger gitarren ljuvligt. Frontmannen, sångaren och gitarristen

Hans Lundin har utmärkt röst och härligt klös i fingrarna. Och keyboardduon Håkan Norlin och Mats Nilsson trolldar fram det rätta Pink Floyd-soundet. Över huvud taget är det bra sång- och musikinsatser rakt över.

Dessutom medverkar två skådespelare, som dyker upp i ett par scener. Det ger lite extra dramatik åt anrättningen och i den avslutande rättegången blir det nudd på musikal av det hela.

The Wall är inget lätt stycke, inget man river av rätt upp och ner. Ovanpå de tunga basgångarna ligger ett musikaliskt finsnickeri med subtila effekter insprängda. Dessutom byter musiken gång på gång karaktär och tem-

po. För att hålla ihop det hela och få det att fungera krävs absolut timing. Och det klarar P-Floyd med glans.

Pricken över iet är ljusbehandlingen och färgkaskaderna som sköljer över hela föreställningen. Det är mycket vackert och synnerligen effektivt.

Tonåringarna dominerade inte i publiken, om man säger så. Medelåldern var en bra bit högre, och de flesta kunde säkert sin Pink Floyd. En kräsen publik, med andra ord. Av jublet att döma under och efter konserten var de mycket nöjda. Man såg många medelålders män med lyckliga flin på läpparna

HANS BENGSSON